

kirstenvansanten

Topzwaar

Vorige week zat ik op de openingsdag van het Oerolfestival in de stralende zon op een tribune van motorcrossbaan De Nollekes naar theater te kijken. Via Berlin met 'Home sweet home'. Een prachtvoorstelling. Mijn oog viel op de haardossen van de festivalgangers. Een zee van grijs haar, soms met een kleurspoeling erdoor.

Bijna iedereen was in windjacks gehuld, van dure Amerikaanse en Scandinavische outdoormerken. Voor de neuzen van al die vijftigplussers, op het speelveld, dartelden en denderden een handvol twintigers door het mulle zand – de artiesten. Piepjonge violistes van strikkwartet Ragazze brachten de senioren in vervoering.

Later, bij project Wildeman in het Formerumer bos, was het net zo: veel ouderen die ongemakkelijk heen en weer schoven op de boomstammen die als zitplaats dienden. Bij het minste of geringste spatje regen kwamen supersonische poncho's tevoorschijn. Op het speelveld vier jonge kerels die zich nat lieten regenen, onvermoeibaar vervolgden zij hun act.

Is het Oerolpubliek ouder geworden? Of ben ik, bijna veerti-

ger, er meer op gaan letten?

Feit is dat het festival in zekere zin topzwaar is. Een kleine groep jonkies treedt op voor een grote groep vermogende ouderen. Het publiek heeft geld om overtocht, verblijf, kaarten te betalen; de jonge kunstenaar moet sappelen en na afloop aandelen in zichzelf en cd-tjes zien te verkopen. Want zo wilde onze voormalige staatssecretaris Halbe Zijlstra het: de kunstenaar als ondernemer.

Deze disbalans is goed zichtbaar op Oerol. Zie, de aftandse artiestenbusjes. En even verderop, de snorfietzen, de fietsen met tien versnellingen. Dat schuurt. Ergens klopt er iets niet. Als zoveel oudere mensen genieten van al het moois, waarom kunnen de kunstenaars dan niet wat meer verdienen?

Wat levensvreugde betreft doen de kunstenaars trouwens niet onder voor het oudere publiek. De Oerolganger, met natte grijze haren, maakt zich druk over het weer, de beste zitplaats, de volgende voorstelling en waar die in godsnaam is, oh nee toch, niet helemaal in Oosterend, dat halen we nooit, en waar is Marja toch gebleven, ik moet alweer naar de wc. De jonge artiesten stralen. Ze genieten van het spelen op locatie. Het waddenlandschap geeft ze vleugels. Nu nog euro's graag.

Is het Oerolpubliek ouder geworden?

> kirsten.van.santen@lc.nl